

Prevezanika Chronika

No 53-54 (2017)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 53-54 (2017)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ
ΧΡΟΝΙΚΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΡΕΒΕΖΑΣ
Περίοδος Β', Έτος 34^ο, Τεύχος 53-54

Αφιέρωμα στον Κ. Γ. Καρυωτάκη

Πρόβλεξα 2017

Υπέργηροι; Χωρικό των νηπενθών;

Ρούλα Παναγιώτης Γαλάνη

doi: [10.12681/prch.28345](https://doi.org/10.12681/prch.28345)

Copyright © 2017, Prevezanika Chronika

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

To cite this article:

Γαλάνη Ρ. Π. (2017). Υπέργηροι; Χωρικό των νηπενθών;. *Prevezanika Chronika*, (53-54), 354–356.
<https://doi.org/10.12681/prch.28345>

Ρούλα ΓΑΛΑΝΗ

Υπέργηροι

«Θάνατος και αγάπη είναι οι δύο πόλοι
ανάμεσα στους οποίους αιωρείται η ζωή καθενός ...»
Μάριος Μπέζος,
«Ψυχολογία της Θρησκείας», 1996

Να 'χα μια θάλασσα ακόμα να σε ταξιδεύω
κι ένα απάλαμο αγέρι ίσα να σε φιλώ.
Καινούργωσε το άσπρο πανί μου υιέ του Αστραίου,¹
να ξαναβρούμε αβροί την πρώτη μας ψυχή.
Αλήθεια ... προορισμός μας ήταν ο σοφός Πρωτέας,²
το Ομηρικό μας άλλοθι στις πλάνες.
Σταθμοί μας αναστοχασμοί κι ανταποκρίσεις,
μ' έναν διαρκή μειλίχιο έρωτα ν' ανθεί.
Τίποτα πιότερης αξίας το καθένα
– τζάμπα ψαχούλεμα, αναγύρεμα σε λάθη –
όσο μετράει που αγαπήσαμε – όσο ... και αν –
όσο αξίζει που παιδέψαμε τη γνώμη,
καθώς κουτσαίνουν στους δρόμους πια όλα
στρεβλά κι ανάπηρα.
Να 'χα μια ολοδική μου λιμνοθάλασσα να σε πηγαίνω ...
Χλιαρά σε θερμές 'μοιβάδες άκακες, συντροφεμένες,
σεμνές κι ανάμερες
– μεις τα πρωτόζωα – σε οπάλιο φως τάχατες ζούμε ...
Γλυκοσερνάμενοι ... φτωχοπενθώντας.
Με ταγκιασμένα τα φίλτρα του έρωτα τι να χαρείς;

Κάνε τη φούρια των ωρών μας υιέ του Αστραίου
εκτόπισμα άμετρο, ανάλογο αντιστρόφως,
με ροές μισάνθρωπες, με βάλτους απραξίας,
με το άοκνο κατευόδιο του θανάτου ...

¹ υιέ του Αστραίου: Μυθολογικοί γιοί του Αστραίου (προσωποποίησης του έναστρου ουρανού) και της Ηούς (προσωποποίησης της αυγής) είναι οι τέσσερις κύριοι άνεμοι: Βορέας, Αργέστης, Ζέφυρος και Νότος. Εδώ εν προκειμένω επίκληση του Ζέφυρου.

² Πρωτέας: Μυθολογικός θεός της θάλασσας, αλάνθαστος μάντης κατά τον Όμηρο.

Τα πλέον ευνουχισμένα του πλανήτη ζώα
 – υπέργηροι εμείς – για πάντα θα χρωστάμε
 το «όσο μετράει που αγαπήσαμε» με ζέση
 ή έστω ... με σπίθες.
 Ω! Έστω τώρα! Ξανά-ξανά!!! Μια αληθινή
 φορά μας πρώτη!

Χορικό των νηπενθών

– Τώρα σε ξέρω πια γείτονα πόλη του Αποστόλου.
 Δεν θα μπλεχτώ μεσ' στου διαβολοπάζαρου τα καλντερίμια
 να βρω το λαύρο δώμα της εφηβείας μου ...
 πρωτόλειους συνθεμένους στίχους της Λύρας¹ μου
 και τους στερνούς του ποιητή σου.

– Ω! Να πλυθούν οι ένοχες σκόνες των πενθών
 απ' τα δωμάτια κι απ' τ' ανώφλια ... Να πλυθούν!

– Βλέπεις φουριόζα η σπιτονοικοκυρά
 που αρπάει, σαρώνει στα σκουπίδια και πετά
 τις μύχιες, σιωπηρές μας καταθέσεις·
 με τις εισπράξεις λαφιασμένη² των μισθίων που «τρέχουν»,
 δεν την κατάλαβε απ' την πάστρα την πετριά
 ούτε κεινού, ούτε τη δικιά μου.

– Ω! Να πλυθούν οι ένοχες σκόνες των πενθών
 απ' τα δωμάτια κι απ' τ' ανώφλια ... Να πλυθούν!

– Καμιά παράκτια σαρδελόστρατα απ' οσμές
 κι από τις γλάστρες στις αυλές
 δεν λες «λιγάκι φροντισμένη» απ' όσες άλλες,
 ξέμπαρκες στην οχλοβοή των καφενέδων.
 Όλη μου η χώρα ως τώρα Πρέβεζα μου εφάνη,
 με όπλο το χέρι της που τρέμει και την κάνη
 στραμμένη πάνω της ... [Αυτόχειρας των μνημονίων].

¹ Λύρας: Η Λύρα της Ψυχής μου είναι ποιητική συλλογή της συγγραφέως (1974-1978).

² λαφιασμένη: αλαφιασμένη.

– Ω! Να πλυθούν οι ένοχες σκόνες των πενθών
απ' τα δωμάτια κι απ' τ' ανώφλια ... Να πλυθούν!

– Όχι! Δεν θα σε βρω απ' τους δρόμους τους λερούς ...
Δεν θα σε δω απ' τον Παντοκράτορα και το Τσαβαλοχώρι,
ούτε απ' των λαθρεμπόρων το λιμάνι συννεφένια μου,
αλλ' απ' τον Κώστα Καρυωτάκη, τον Γιάννη Δάλλα
κι απ' τον Μαγκλάρα Εντός του Εκατέρωθεν¹ ...
στη συγχρονία της ποίησης των αδόξων.²
Ω πόλη μεθυσμένη ... πολιτεία των νηπενθών!³

– Ω! Να πλυθούν οι ένοχες σκόνες των πενθών
απ' τα δωμάτια κι απ' τ' ανώφλια ... Να πλυθούν!

¹ *Εντός του Εκατέρωθεν*: ποιητική συλλογή του Ηλία Μαγκλάρα (εκδ. Γαβριηλίδη, 2004).

² *αδόξων*: λέξη παραπομπής από την «Μπαλάντα στους άδοξους ποιητές των αιώνων» του Κ. Γ. Καρυωτάκη από τη δεύτερη ποιητική του συλλογή *Νηπενθή* (1921).

³ *νηπενθή*: ο απομακρύνων το πένθος, ο απηλλαγμένος θλίψεων.